

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **O. S.**
bytem P.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2021, č. j. PK-DSH/8302/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2021, č. j. PK-DSH/8302/21 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 správního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

řádu zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 7. 6. 2021, č. j. MMP/186438/21 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče a provedené záznamy byly potvrzeny.

2. Žalobkyně podala dne 5. 3. 2021 námitky proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění vydaným správním orgánem prvního stupně dne 23. 2. 2021 pod č. j. MMP/056088/21. V těchto namítala, že zaznamenání čtyř bodů za přestupek, který měla spáchat jako řidička dne 29. 8. 2020 v Plzni jednáním popsáním v příkazu správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 1. 2021, č. j. MMP/009177/21, bylo učiněno na základě nepravomocného příkazu, neboť žalobkyně neovládala český jazyk a předmětný příkaz jí nebyl doručen v jeho překladu do ukrajinského jazyka, a že se nedopustila přestupku nedání přednosti v jízdě a byla tak nesprávně postižena čtyřmi body. Dále namítala, že se dne 11. 9. 2019, 14. 10. 2019, 19. 5. 2020 a 10. 1. 2021 nedopustila přestupků, na základě jejichž spáchání byla postižena body v bodovém hodnocení řidiče. Dne 19. 5. 2020 žalobkyně přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), nespáchala, neboť v době spáchání přestupku vozidlo neřídila. Byla si však vědoma objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za spáchání předmětného přestupku, protože pokutu zaplatila. Bodové hodnocení se však nevztahuje na objektivní odpovědnost provozovatele vozidla. Stran přestupků ze dne 11. 9. 2019, 14. 10. 2019 a 10. 1. 2021 dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu žalobkyně uvedla, že při řízení vozidla nemanipulovala s telefonem, ale manipulovali s ním její spolujezdci. V důsledku vědomí objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla žalobkyně akceptovala tvrzení policejního orgánu, že předmětné přestupky spáchala.
3. Námitky žalobkyně byly prvoinstančním rozhodnutím zamítnuty a provedené záznamy v registru řidičů byly potvrzeny. Odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

Žaloba

4. Žalobkyně na str. 2 až 13 (vyjma posledního odstavce str. 13) žaloby zrekapitulovala obsah jí podaných námitek, prvoinstančního rozhodnutí, odvolání a napadeného rozhodnutí. Tento prostý popis průběhu správního řízení nepovažoval soud za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
5. Žalobní námitky byly obsaženy pouze v posledním odstavci str. 13 žaloby, kde žalobkyně uvedla dva žalobní body.
6. Zaprvé žalobkyně namítla, že správní orgán zcela ignoroval její argumentaci, proč správní rozhodnutí o přestupku, jímž byla postižena čtyřmi body, nenabýlo právní moci, a naopak bez přesvědčivého odůvodnění uzavřel, že toto rozhodnutí je pravomocné.
7. Zadruhé žalobkyně namítla, že žalovaný nepřipustně ignoroval žalobkyní podané vysvětlení správnímu orgánu prvního stupně stran přestupků, které žalobkyně řešila na místě zaplacením pokut, i když jako řidička nedržela telefonní přístroj ani jej nepředávala spolucestujícím.

8. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, uvedl, že správnost a zákonnost rozhodnutí či pokutových bloků, na jejichž podkladě se zaznamenávají body řidiče do bodového hodnocení, se nepřezkoumává, jelikož na tyto podklady je nahlíženo jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než jsou příslušným orgánem veřejné moci zrušeny jako nezákonné. Dle žalovaného byly jak pokutové bloky, tak příkaz ze dne 29. 8. 2020 pravomocnými rozhodnutími. Příkaz ze dne 29. 8. 2020 byl opatřen doložkou právní moci s datem 6. 2. 2021 a všechny pokutové bloky žalobkyně stvrdila svým podpisem, tudíž souhlasila s tím, že jí byla pokuta uložena jako řidiči vozidla. Žalovaný rovněž uvedl, že se v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem odvolacím námitkám.
10. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV.

Replika žalobkyně

11. Žalobkyně v replice ze dne 1. 11. 2021 uvedla, že ani nepředpokládala, že by žalovaný zaujal ve věci jiné stanovisko než správní orgán prvního stupně. Dodala, že existují důkazy, o nichž správní orgány věděly, a přesto je ignorovaly, a proto žalobkyni nezbylo než na ně poukázat v soudním řízení.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

12. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

VI.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, přičemž neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

VII.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba žalobkyně není důvodná.
15. Podstatou žalobních námitek bylo, že správní orgány pominuly určité, v žalobě specifikované, námitky žalobkyně. To znamená, že žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
16. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015-51, bod 24) vyplývá, že „[P]řezkoumatelné rozhodnutí je rozhodnutí srozumitelné, s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).“ Ačkoliv byl tento právní názor vysloven ve vztahu k soudnímu rozhodnutí, lze jej vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 22). Rovněž je nutno zdůraznit, že z hlediska soudního přezkumu tvoří napadené rozhodnutí a rozhodnutí prvoinstanční jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019-60, bod 22) a vzájemně se doplňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2022, č. j. 1 Afs 5/2021-32, bod 12).

17. Soud předesílá, že nesouhlas žalobkyně s vypořádáním jejích námitek prvního i druhého žalobního okruhu nemohl založit nepřezkoumatelnost prvoinstančního či napadeného rozhodnutí (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2019, č. j. 10 As 102/2018-45, bod 15).
18. Soud se vzhledem k žalobním námitkám soustředil na odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí.
19. Správní orgán prvního stupně na str. 2, 7 a 8 prvoinstančního rozhodnutí k námitkám žalobkyně uvedl, že z předloženého příkazu zjistil, že příkaz ze dne 15. 1. 2021, č. j. MMP/009177/21, týkající se přestupku spáchaného dne 29. 8. 2020, nabyl právní moci dne 6. 2. 2021 a byl žalobkyni řádně doručen. Dále zde s odkazem na speciální regulaci § 16 odst. 1, 3 a § 72 odst. 1 a § 73 správního řádu uvedl, že překážkou nabytí právní moci příkazu nebylo jeho vyhotovení v českém jazyce, kdy žalobkyně neprohlásila, že neovládá český jazyk, a písemnosti vyhotovují správní orgány vždy v českém jazyce. Správní orgán prvního stupně dodal, že žalobkyně příkaz nenapadla odporem.
20. Námitky žalobkyně pak vypořádal žalovaný na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde zdůraznil, že správnost a zákonnost příkazu o přestupku správní orgán, který zaznamenává body, nepřezkoumává, jelikož je na něj nahlíženo jako na správný a zákonný až do okamžiku, než jej příslušný orgán veřejné moci prohlásí za nezákonný a zruší jej. Žalovaný aproboval závěr správního orgánu prvního stupně o právní moci předmětného příkazu, jelikož se ve spisové materii nachází jeho kopie s razítkem nabytí právní moci. Ve vztahu k tlumočnickovi žalovaný uvedl, že případné porušení svých práv měla žalobkyně namítat v řízení o tomto přestupku. „*Nadto odvolací správní orgán podotýká, že ze spisové dokumentace, jak z napadeného příkazu o přestupku ze dne 29. 8. 2020, tak ze sdělení Magistrátu města Plzně ze dne 30. 3. 2021 zcela jasně vyplývá, že odvolatelka ovládá český jazyk slovem i písmem. Toto je rovněž patrné i z pokutových bloků, které jsou součástí spisové dokumentace a které odvolatelka vždy stvrdila svým podpisem, a to bez dalšího vyžádání tlumočnicka, což by v případě, že by nerozuměla česky a nevěděla, co je jí v případě jednotlivých přestupků kladeno za vinu logicky byla nucena učinit.*“
21. Soud konstatuje, že právě popsany obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyvrací tvrzení žalobkyně ve vztahu k příkazu ze dne 15. 1. 2021, č. j. MMP/009177/21, že „*správní orgán zcela ignoroval její argumentaci, kterou odůvodnil, proč toto rozhodnutí*

dosud pravomocné není, a naopak bez přesvědčivého odůvodnění uzavřel, že toto rozhodnutí je pravomocné. Žalobní námitka nebyla důvodná, protože ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaný argumentaci žalobkyně o nenabytí právní moci příkazu nepominuly a podrobně svůj závěr odůvodnily.

22. Obiter dictum soud dodává (žalobkyně se správností popsaných úvah správních orgánů v žalobě nepolemizovala), že soud se s vypořádáním námitek žalobkyně správními orgány zcela ztotožňuje. Příkaz ze dne 15. 1. 2021, č. j. MMP/009177/21, nabyl právní moci, přestože žalobkyni nebyl doručen jeho překlad do ukrajinského jazyka: Jednak nebylo na místě aplikovat analogicky právní úpravu obsaženou v trestním řádu, neboť správní řád ve spojení se zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky za řízení o nich, obsahuje v § 16 vlastní a komplexní právní úpravu (srov. právní věta č. I, již byl opatřen rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67; k obdobnému správnímu závěru dospěl na str. 7 prvoinstančního rozhodnutí i správní orgán prvního stupně), jednak právo na tlumočníka garantované čl. 37 odst. 4 LZPS nedopadá na písemný styk účastníka řízení s orgánem veřejné moci, což však nevylučuje, aby zákonná úprava poskytla vyšší standard (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-st. 20/05; ač Ústavní soud v předmětném stanovisku uvedl, že právo na tlumočníka garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk účastníka řízení se soudem, lze tento závěr vztáhnout i na písemný styk účastníka řízení se správním orgánem – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Azs 207/2017-41, bod 18). Správní řád však v § 16 odst. 1 věta první uvádí, že v řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce, a není tedy povinností správních orgánů překládat svá rozhodnutí do cizích jazyků (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2017, č. j. 10 Azs 207/2017-41, bod 18, či jeho rozsudek ze dne 18. 8. 2009, č. j. 4 Ads 100/2009-73). Zároveň soud nepřehlédl ani to, že z podkladů obsažených ve správním spisu (srov. vyjádření Magistrátu města Plzně ze dne 30. 3. 2021, č. j. MMP/096024/21, na nějž správní orgán prvního stupně odkázal na str. 8 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí, a záznam o podaném vysvětlení ze dne 19. 5. 2020, č. j. MMP/147156/20) vyplývá, že žalobkyně v průběhu podání vysvětlení dne 19. 5. 2020 komunikovala se správním orgánem česky a nedožadovala se přítomnosti tlumočníka. Jelikož žalobkyně neprohlásila, že neovládá český jazyk a nedožadovala se přítomnosti tlumočníka, i z tohoto důvodu správní orgány nemohly pochybit, pokud při zaznamenání čtyř bodů žalobkyni vycházely z pravomocného příkazu ze dne 15. 1. 2021, č. j. MMP/009177/21, neboť žalobkyní uvedená tvrzení nemohla způsobit, že tento příkaz nenabyl právní moci. Soud dále k namítanému nespáchání přestupku dodává, že v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57, bod 18, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[H]lediska soudního přezkumu rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vyplývají z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž je třeba striktně rozlišovat mezi typem námitek, které může řidič uplatnit v samotném řízení o přestupku, a námitek, které lze uplatnit v řízení týkajícím se pouze provedení bodového záznamu. Řidič může úspěšně brojit proti záznamu bodů pouze tehdy, když nebyly pro záznam naplněny zákonné podmínky vyplývající z § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Musí tedy tvrdit, že vůbec neexistuje pravomocné rozhodnutí o přestupku, případně že mu nebyl zapsán počet bodů danému přestupku odpovídající (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16).“ Rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2021, č. j. 9

As 26/2020-44, vyplývá, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení pouze posouzení toho, zda byly záznamy bodů provedeny v souladu se zákonem, tj. např. zda podkladem pro záznam bodů bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet bodů odpovídá spáchanému přestupku, či zda je v něm uvedeno protiprávní jednání. Správnímu orgánu v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů tudíž nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. Proto námitky žalobkyně, že přestupek nespáchala, nemohly být v řízení o záznamu bodů v registru řidičů úspěšné, neboť „[N]ezákonnost rozhodnutí o přestupku lze totiž napadnout jen oprávněnými prostředky proti tomuto rozhodnutí; je-li rozhodnutí o přestupku pravomocné a srozumitelné a obsahuje-li všechny zákonné náležitosti, je možné na jeho základě záznam bodů provést.“ (srov. bod 20 citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57).

23. Dále soud z odůvodnění na str. 12 prvoinstančního rozhodnutí zjistil, že přestupky spáchané ve dnech 10. 1. 2021, 14. 10. 2019 a 11. 9. 2019 byly projednány na místě a vyřízeny uložením pokuty, kdy žalobkyně souhlasila se zjištěným stavem věci (srov. § 91 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) – totožnost žalobkyně byla řádně ověřena a žalobkyně pokutové boky podepsala. Pokutové bloky vzhledem ke svému obsahu byly proto způsobitým podkladem pro záznam bodů, přičemž skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 61/2000 Sb., o silničním provozu, zahrnuje jednání přestupce, který *při řízení vozidla* drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj. Na téže straně prvoinstančního rozhodnutí se správní orgán prvního stupně rovněž zabýval námitkou objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za spáchání tohoto přestupku.
24. Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí toto posouzení správního orgánu prvního stupně aproboval a dodal, že pokutové bloky obsahují všechny náležitosti, na podkladě kterých musí být body za tyto přestupky zaznamenány. „*K tvrzení odvolatelky, že s přestupky sice souhlasila, jelikož byla provozovatelkou vozidla, ale žádný z nich nespáchala odvolací správní orgán uvádí, že ustanovením §125c jsou vymezeny přestupky fyzických osob, ke kterým došlo tak, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla byla porušena konkrétní povinnost, v tomto případě telefonování za jízdy a nebo vysoká rychlost jízdy. Odvolatelka všechny pokutové bloky stvrdila svým podpisem a tudíž souhlasila s tím, že pokuta je uložena jí, jako řidiči, který spáchal některý z těchto přestupků.*“ Žalovaný doplnil, že spáchání přestupků bylo v námitkovém řízení řádně prokázáno a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dostatečně odůvodněno, přičemž správní orgán prvního stupně je pouze evidenčním orgánem, který zaznamenává jednotlivé bodované přestupky na podkladě pravomocných rozhodnutí a o vině žalobkyně za spáchání přestupků nerozhoduje - objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s uvedenými přestupky nesouvisí.
25. Vzhledem k popsanému odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí je žalobní námitka, že správní orgány ignorovaly žalobkyní podané vysvětlení stran na místě zaplacených pokut, nedůvodná. Správní orgány obou stupňů se námitkami žalobkyně zabývaly a naprosto dostatečně je vypořádaly.
26. Obiter dictum soud dodává (žalobkyně správnost popsaných úvah správních orgánů v žalobě nespороvala), že soud se s vypořádáním námitek žalobkyně správními orgány naprosto souhlasí. I v tomto případě se jednalo o nepřipustnou námitku, neboť

žalobkyně jí brojila proti skutkovým závěrům učiněným správními orgány při posouzení těchto přestupků. Správní orgány zajistily pokutové bloky a bylo z nich zjištěno, že přestupky byly na místě vyřešeny uložením pokuty, kdy žalobkyně souhlasila s tím, že předmětné přestupky spáchala. Pokud žalobkyně namítala, že přestupky nespáchala a s příkazy na místě souhlasila z důvodu, že si byla vědoma přestupkové odpovědnosti provozovatele vozidla, uvádí k tomu soud, že motivace žalobkyně, proč tato souhlasila se skutkovými zjištěními, s právní kvalifikací skutku a s uložením pokuty v konkrétní výši, není rozhodná pro posouzení existence pravomoci správního orgánu vydat příkaz na místě. § 91 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich spojuje pravomoc správních orgánů vydat příkaz na místě se souhlasem obviněného mj. se zjištěným stavem věci, s právní kvalifikací skutku a s uložením pokuty a její výší, přičemž tuto pravomoc neváže na motivaci obviněného, proč s tímto souhlasil. Pro úplnost lze dodat, že žalobkyně v předmětných příkazových blocích byla poučena o tom, že jejím podpisem se příkazový blok stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.

27. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

28. Výrokem II tohoto rozsudku soud žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci neměla úspěch (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario) a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve vyjádření k žalobě i při jednání soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. dubna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.

předseda senátu